

Opa bemoeit zich nergens mee

Blijspel in vier bedrijven

door

NICO EDELENBOSCH

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OPA BEMOEIT ZICH NERGENS MEE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NICO EDELENBOSCH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Opa

Moe

Pa

Wilma: dochter

Yvonne: dochter

André: zoon

Annie: Het dienstmeisje

Evert: zoon van de accountant

Appie de Groot: zakenman

Mien Willemsen

DECOR:

Huiskamerdecor met bureau en kast of kastje. Gezellig, wat rommelig, maar zeker niet goedkoop. Inrichting en aankleding overigens geheel naar eigen smaak en keuze.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek op gaat staat de ontbijtboel nog op tafel. Annie het dienstmeisje is aan het opruimen. Als ze met de rug naar de deur staat komt André midden op, kijkt even rond, loopt dan op z'n tenen naar Annie en houdt achter haar staand zijn handen voor haar ogen.

André (*met gemaakt zware stem*): Ra, ra... wie is daar?

Annie (*ook met gemaakt zware stem*): De man die hoopt naar Afrika te gaan.

André: Mis. (*neemt zijn handen weg*) Ik hoop niet meer.

Annie: Nee?!

André: Nee, want ik ga.

Annie: Hoe bedoel je?

André: Ik heb die betrekking gekregen, Annie.

Annie: Echt waar?

André: Heel echt. (*slaat zijn arm om haar schouder*) Het is nu definitief.

Volgens de bedrijfsarts staat er niets in de weg en ben ik kerngezond.

Annie: Oh André... Wat.... wat heerlijk voor je.

André: Eerst moet ik nog drie maanden proefdraaien in ons kikkerlandje. De kneepjes van het vak leren enzo, en de doelstellingen van de firma enzo, en dan.... dan vliegt de vogel uit (*maakt vliegbewegingen*) naar?.... Afrika!

Annie (*is blij voor hem, maar kan haar teleurstelling niet helemaal verbergen*): Dus dan... dan ga je weg.

André: Ja Annie... (*kijkt haar ernstig aan*) ..dan ga ik weg.

Annie (*draait zich af en schuift bordjes in en uit elkaar*): Dat.... dat is fijn voor je André. Moet je?... Moet je daar nu helemaal alleen naar toe?

André: Misschien niet. (*gemaakt nonchalant*) Misschien gaat er iemand met mij mee.

Annie: Iemand van het bedrijf?

André: Nee... Niet iemand van het bedrijf. Maar ik heb ook geen zin om alleen te gaan en daarom zit ik erover te denken een kennis van me te vragen om mee te gaan.

Annie (*nog steeds met de rug met hem toe, laat nu haar handen rusten*): Een kennis?

André: Ja, een hele goeie kennis hoor. Iemand die echt huishoudelijk is aangelegd. Een taaie rakker, die niet tegen de moeilijkheden opziet en aan de andere kant zo verbazend lief is, dat ik haar niet kan missen.

Annie (*draait zich om*): André!.... Je... bedoel je?..

André: Ja Annie... Je laat me toch niet alleen gaan? We gaan toch

samen? Samen een nieuwe toekomst opbouwen... Jij (*slaat de armen om haar heen*) en ik.....

Annie: Maar dat kan toch niet?... Ik (*nerveus*) ...ik kan toch niet zo maar met je mee gaan?

André: Nee Annie. Niet zo maar. Als je het aandurft en als je met me meegaat, dan gaan we als man en vrouw. Dan gaan we eerst trouwen.

Annie (*stralend*): Oh André... meen je dat?

André: Zowaar ik hier sta.

Annie: En dan vraag je nog of ik dat aandurf? Natuurlijk durf ik dat aan. Met jou durf ik alles aan.

André (*trekt haar nog dichterbij zich toe*): Ik heb gehoopt dat je dat zou zeggen, Annie.

Annie (*geeft hem een zoen*): Oh jongen van me. Daar hoefde je toch niet aan te twifelen.

André: Misschien niet. Maar als het hart door liefde wordt verteerd, groeit de angst om te worden bezeerd.

Annie: Mallerd! Je had dichterbij moeten worden.

André (*laat haar los. Doet een pas achteruit en zegt bijna plechtig*): Annie.... Dit is onze verloving. Dit uur op deze dag... in deze kamer.

Annie (*onder de indruk*): Ja André... Maar je hebt toch nog niets met je ouders besproken?

André: Natuurlijk niet... Dit is een zaak tussen ons.

Annie: Maar je ouders zullen het nooit goedvinden, dat hun zoon met het dienstmeisje trouwt. Dan stort hun wereldje in elkaar.

André: Dat wereldje hier stort niet zo gauw in elkaar, Annie. Dat steunt op de stabiele peilers van het egoïsme. Wilma tennist en heeft haar Evert, en af en toe vraag ik me af of ze wel echt om hem geeft. Yvonne's wereldje bestaat alleen maar uit paarden, paarden en nog eens paarden. Moe denkt dat ze schrijven kan en misschien kan ze het ook wel. Ze zal in ieder geval door blijven hameren, tot haar boek wordt uitgegeven. Opa heeft zijn postzegeltjes en pa....

Annie: Je kunt moeilijk zeggen, dat je vader egoïstisch is.

André: Nee... integendeel. Soms heb ik wel eens het gevoel, dat pa helemaal niet in dit huisgezin past.

Annie: Ik houd van je vader.

André: Ik ook.... Iedereen houdt van hem. Maar hoe hij zich tot nu toe als zakenman heeft kunnen handhaven, dat is mij een raadsel. Als er iemand naar hem toe komt en zegt: "Man dat moet je kopen", dan koopt hij. Vorig jaar met die partij tegels is hij er nog maar net zonder kleerscheuren vanaf gekomen.

Annie: Hij heeft toch nog nooit echt verlies geleden?

André: Nee. We zitten alleen iedere keer in de grootste spanning en hoe het deze keer moet met de schuren die hij gekocht heeft, dat is mij een raadsel.

Annie: Ach, hij zal wel weer een uitweg vinden.

André: Dat hoop ik maar. Al het geld dat hij vrij kon maken, heeft hij erin gestoken. Alles op één kaart gezet. Als het deze keer misgaat en hij niet snel genoeg verkopen kan, dan stort hun wereldje wel in elkaar.

Annie: Dat zou heel erg zijn. Je vader is altijd zo hartelijk, vriendelijk en behulpzaam.

André: Dat waardeer ik ook zo in hem. Het is alleen maar jammer, dat iedereen daarvan probeert te profiteren.

Annie: Ik denk dat het best zal meevallen.

André: Ik hoop, dat je gelijk hebt. Maar hoe dan ook "Dat is hun leven", en al klinkt het egoïstisch, wij moeten nu aan ons zelf gaan denken. Bij de eerste de beste gelegenheid zal ik met mijn ouders praten. *(trekt haar weer naar zich toe)* Laat jij nog maar niets merken. *(op dat moment komt moe met mantel aan binnen)*

Moe: Zo... zo.... *(ze kijkt afkeurend naar Annie en André, die elkaar snel loslaten)* Heb je je vader ook gezien?

André: Nee moeder. *(Annie pakt een stapeltje bordjes en verdwijnt door de zijdeur)* Ik weet niet waar pa is.

Moe *(als Annie verdwenen is)*: Jongen, je weet dat ik daar niet van houd. Verhoudingen met het eigen dienstpersoneel is er niet bij. Dan krijg je zulke nare situaties in huis. *(trekt haar handschoenen aan)* Bovendien vind ik dat je langzamerhand eens een beetje serieuzer moet worden en aan je toekomst moet gaan denken.

André: Daar wilde ik nu juist eens met u over praten moeder. Ik ben ernstig met de toekomst bezig.

Moe: Ja ja, dat heb ik gezien. Ernstig dienstmeisje omhelzen, dat kun je. Met de toekomst bedoel ik wat anders.

André: Ik ook moeder.

Moe: Daar ben ik dan blij om. Ik hoop tenminste dat je het meent. Waar is je vader toch?

André: Dat weet ik niet moeder. Maar ik had graag eens even met u willen praten.

Moe: Dat is goed jongen. Maar een ander keertje dan hè... Ik moet nu naar mijn uitgever. Ik moet hem proberen bij te brengen, dat uitgevers zich niet moeten gedragen als muilezels. Als je je vader ziet, zou je hem dan willen zeggen dat.... *(op dat moment gaat de middendeur open en komt pa binnen met Yvonne, die hem half in de weg loopt)*

Yvonne *(opgewonden)*: U begrijpt er helemaal niets van pa!

Pa *(bezwerend)*: Ik begrijp je best Yvonne. Ik begrijp héél goed dat jij

een veulen wilt kopen.

Yvonne: Nee pa.... Niet een veulen... DIT veulen. Het veulen van De Bruin. Zo'n koopje krijg ik nooit meer.

Pa: Drieduizend gulden voor een beestje dat amper op zijn benen kan staan, noem ik geen koopje.

Moe: Drieduizend gulden! Voor een veulen?

Yvonne (*wendt zich heftig tot moe*): Dat is niet duur moeder. Dat lijkt maar zo, omdat u er geen verstand van heeft.

Moe: Ik weet anders best, dat die beesten gras eten en nog geen druppel melk afgeven.

Yvonne: Moeder! Het is toch geen koe... Dat veulen moet leren springen.

Moe: Moet ie nog leren ook? Je lijkt wel niet goed snik.... Misschien is ie wel hardleers kind.

Yvonne (*kwaad*): U wilt boeken schrijven, terwijl u nergens verstand van heeft. U zou wel anders praten, als u de ouders van dat veulen kende.

Moe: De ouders?... Heeft een veulen ook ouders?

Pa: Natuurlijk heeft een veulen ouders. Dat weet je best Hélène. En deze ouders schijnen zeer bijzonder te zijn.

Moe: Nou, dat zal dan wel.

Yvonne: Ze hebben prijzen gewonnen, en niet zo zuinig ook. Zowel de vader als de moeder.

Moe: Waarom koop je die dan niet? Dan weet je tenminste wat je hebt.

Yvonne (*laat zich met een wanhoopsgebaar op de bank vallen*): Die zijn niet te koop.

Moe: Nou ja, hoe het ook is... Ik moet naar mijn uitgever om over de uitgave van mijn boek te praten.

André: Ik dacht dat die man er niets in zag moeder.

Moe: Zo, dacht jij dat. Nou dan denk jij helemaal verkeerd.

Pa: Hoezo? Wil hij het dan toch uitgeven? Je zei gisteren anders wel dat hij er niets in zag.

Moe: Ach, zo praten die mensen toch altijd. Zolang je onbekend bent is het natuurlijk moeilijk. Je moet gewoon door blijven douwen en zo'n man ervan overtuigen dat het een goed boek is.

Pa: Ik denk toch niet dat zo'n man zich laat overtuigen, als het boek niet goed is.

Moe (*een stapje naar pa*): Wil jij soms beweren dat mijn boek niet goed is?

Pa (*een stapje terug*): Absoluut niet. Nee nee... Maar als zo'n man meent dat hij het niet kan uitgeven, dan....

Moe: Oh... Maar hij ziet best kans hoor om te beginnen met een kleine oplage.

André: Dus toch.

Moe: Zeker wel. Als ik er vierduizend gulden bij leg.

Yvonne: Hè??

André: Dat zou helemaal het toppunt zijn. Daar stapt u toch niet in?

Moe: Waarom eigenlijk niet? De hoofdzaak is, dat mijn boek uitgegeven wordt.

Yvonne: Vierduizend gulden om een boek uit te geven. Dat is toch idioterie!

André: Staat u nog wel met twee benen op de grond moe?

Moe (*vinnig*): Zo stevig zul jij staan.

Pa: Rustig mensen. Hoewel, ik moet zeggen Hélène, nu geloof ik toch ook, dat je gezonde verstand je een beetje in de steek laat.

Moe: Dat moet jij nodig zeggen, met die miskopen van je. Ik begrijp niet waar jullie je mee durven te bemoeien. Jullie halen zelf de ene stommititeit na de andere uit. Maandenlang heb ik aan dat boek gewerkt. En nu zal het uitgegeven worden ook. (*stapt met opgeheven hoofd naar de deur*)

Pa: Hélène! Ik heb geen contanten op het ogenblik.

Moe: Dan zorg je maar dat het er komt. Dat boek wordt uitgegeven. (*staat nu in de deur*)

Pa: Maar dan kun je toch beter een paar weken wachten.

Moe: Ik denk er niet aan. (*af*)

Yvonne (*na een korte pauze*): Wat een waanzin. Je gaat toch geen geld bijleggen om een boek uit te geven?

Pa: Dat is een kwestie die je moeder aangaat Yvonne.

André: Ik vind drieduizend gulden voor een veulen een nog veel grotere waanzin.

Yvonne: Moet je dat chemische studentje horen. Je moet niet over dingen praten waar je geen verstand van hebt.

André: Ik weet anders wel dat het jaren duurt, voordat zo'n beestje springen kan.

Yvonne: Dat gaat jou geen steek aan. Moet ik ervoor zorgen, of moet jij ervoor zorgen?

Pa: Mensen... mensen... alsjeblieft... Laten we toch geen ruzie maken.

Opa (*midden op*): Goeiemorgen. (*hij zet een kistje met postzegels op tafel*) Jullie hebben toch geen heibel?

Yvonne: Nee opa, dat lijkt maar zo.

Opa: Gelukkig dan maar weer. André jongen, je moet me toch eens helpen met het uitzoeken van die postzegels. Jij hebt nog jonge ogen.

André: Dat wel opa. Maar ik heb geen verstand van postzegels.

Opa: Dat hindert toch niet. Dan krijg je er meteen een beetje verstand van. (*grabbelt in zijn kistje*)

André: Wat heeft dat nu voor zin opa, om dagenlang in die ouwe rommel te zitten wroeten.

Opa (*verontwaardigd*): Dat is geen ouwe rommel. Daar zitten hele goeie zegels bij.

André (*kribbig*): Dan moet u ze niet in een kistje bij elkaar gooien en er met uw vingers in zitten te grabbelen. Iemand die postzegels spaart, gooit ze niet op een hoop. U doet net of het een zak met dropjes is.

Yvonne: Nou, je hoeft niet zo tegen opa tekeer te gaan.

André: Ik ga niet tekeer.

Yvonne: Het lijkt er anders veel op.

Moe (*midden op*): Ik krijg met geen mogelijkheid die wagen aan de praat.

André: Dan zal u hem wel verzopen hebben.

Moe: Wat is dat nu weer voor een ordinaire taal.

André: Ik bedoel dat u waarschijnlijk als maar hebt zitten starten met de choke helemaal open.

Yvonne (*naar pa*): Kunnen we niet samen even bij De Bruin gaan kijken pa? Dan kunt u hem zelf eens zien.

Moe: Kan iemand me ook vertellen hoe ik hier nu weg kom?

Pa: Yvonne, ik wil best met je mee, maar het heeft geen zin.

André: Moe... u moet hem gewoon even een paar minuutjes laten staan.

Pa (*tegen Yvonne*): Ik heb op het ogenblik geen geld meisje.

Annie (*midden op*): De zoon van de accountant is hier.

Pa: Die hoef je toch niet aan te dienen Annie. Laat Evert maar binnen hoor. (*Annie af*)

Yvonne: Ik krijg zo'n kans nooit meer pa. Nooit meer.

André: Als 'ie een paar minuutjes gestaan heeft, kunt u hem straks zonder choken starten.

Evert (*komt midden op. Niemand let op hem. Moe loopt een beetje nijdig met driftige pasjes heen en weer. Evert schraapt zijn keel*): Uhum. Meneer van Slogteren.

Pa (*heeft zijn arm om Yvannes schouder geslagen*): Lieve kind, dat is niet het enige veulen op de wereld.

Opa (*heeft een postzegel in zijn handen genomen*): Hier André! (*pakt hem bij zijn arm*) Moet je deze zegel nu eens zien. (*het gesprek, dat door elkaar heen gevoerd wordt, wordt steeds luider*) Moet je deze zegel nu eens zien.

Yvonne: Ik wil geen ander veulen pa. Ik wil dit veulen!

André: Die postzegel is toch niets waard opa. Daar zitten geen tandjes meer aan.

Evert (*luider*): Meneer van Slogteren.

Opa (*luid*): Jij hebt er inderdaad geen sikkepit verstand van. Die oude zegels hebben toch geen tandjes.

Moe (*luid*): Kan er nu iemand naar mijn auto kijken?

Evert: Meneer van Slogteren!

André (*nog luider*): Dat heeft nu geen enkele zin moe. Of u moet de bougies eruit halen en schoonmaken.

Yvonne: Verdorie! Een mens kan hier zijn eigen woorden niet verstaan.

Moe (*stampvoet*): Ik ben geen automonteur.

Evert (*nu veel luider*): Meneer van Slogteren... Ik heb hier een kwitantie van f500,- die betaald moet worden.

Pa: Ik heb nu geen geld Evert.

Wilma (*van de zijkant op. Mengt zich luid in het gesprek*): Is er brand? Het lijkt hier de effectenbeurs wel. Jullie zijn door het hele huis te horen. (*ziet Evert*) Hai Evert. (*geeft hem een zoen*)

Yvonne (*is naar moe gestapt*): Moe, kunt u dan niet met me meegaan naar De Bruin.

Wilma: Leuk, dat je me op komt zoeken.

Moe: Naar De Bruin?... Wat moet ik bij De Bruin doen?

Evert (*tegen Wilma*): Ik heb een kwitantie die betaald moet worden.

Wilma: Dan moet je bij pa zijn! Pa! Er moet betaald worden!

Pa: Ik zei toch dat ik op het ogenblik geen geld heb, Evert.

Evert: Maar die man wil niet langer wachten.

Opa (*slaat met zijn kistje op tafel en schreeuwt*): Het lijkt verdorie wel of ik hier op de markt sta! Een gezond mens wordt hier horendol. (*neemt zijn kistje op en verdwijnt middenachter*) Het lijkt hier wel een gekkenhuis! (*allen kijken hem een beetje beduusd na*)

Evert: Meneer van Slogteren als die 500 gulden niet betaald wordt, kan dat betekenen dat uw faillissement wordt aangevraagd.

Yvonne: Faillissement?

Wilma: Failliet?... Pa failliet?

Moe: Hoezo?... We hebben toch geen schulden? (*tegen pa*) Heb jij schulden gemaakt Herbert?

Pa: Welnee. Alleen maar de lopende rekeningen.

Evert: Maar die zijn al een tijd niet betaald.

Moe: Nou, dan moeten ze even geduld hebben. Een mens gaat toch niet failliet aan 500 gulden.

Evert: Er zijn natuurlijk nog meer rekeningen die betaald moeten worden. We ontvangen nu elke dag brieven en telefoontjes.

Pa: Evert, ik heb geen 500 gulden. Is daar niet zo lang een oplossing voor te vinden? (*Evert haalt zijn schouders op*) Hélène, kun jij dat niet zo lang even betalen?

Moe: Ik?!... Ik heb toch geen geld. Ik heb alleen maar geld als jij het mij

geeft.

Wilma: Heb je nog meer van die leuke boodschappen? *(tegen Evert)*

Moe: Overigens gaat hier toch alles op krediet? Dan heb je toch geen geld nodig? *(Annie komt binnen en blijft bescheiden achteraf staan)*

Pa: Wacht eens even Evert. Ik heb misschien toch een oplossing. *(loopt naar zijn bureautje, waar hij een stapeltje lootjes uithaalt)* Ik heb nog 20 lootjes van de staatsloterij. Dat is precies 500 gulden. Als je daar nu mee betaalt, is die rekening weer glad.

Yvonne: Wie geeft er nu lootjes weg.

Wilma: Altijd als je lootjes weggeeft, valt er een prijs op.

Evert: Bovendien kan ik daar niet mee betalen. Dat neemt toch niemand aan. Daar krijg ik hoogstens 100 gulden voor.

Moe: 100 gulden voor twintig lootjes? Je bent niet lekker man.

Yvonne: Dat is waanzin.

André: In dit geval ben ik het met Yvonne eens pa. Dat kunt u niet doen.

Pa: Maar ik kan toch niet failliet gaan voor 500 gulden. Betalen jullie dan de volle prijs?

Moe: Ik heb nog 75 gulden. Ik zal ze wel even halen. Maar dan wil ik daar wel drie lootjes voor hebben.

Pa: Natuurlijk. Eerlijk is eerlijk. *(moe af)*

Yvonne: Geef mij dan ook maar twee lootjes. Ik heb nog 50 gulden. Als pa failliet gaat heb ik daar ook niets meer aan. *(legt 50 gulden op tafel)* Alsjeblieft. Voor het goeie doel.

Wilma: Ik heb ook nog 25 gulden. Ik zal ze even halen. *(af)*

Pa: Dat gaat de goeie kant op. Wie wil er nog meer lootjes? *(zwaait ze boven zijn hoofd)* Gezonde mooie Nederlandse lootjes voor het zachte prijsje van 25 gulden per stuk. Wie biedt?

André: Zal ik er dan ook nog honderd gulden bijleggen?

Yvonne: Hoe kom jij aan honderd gulden?

André *(die zijn portemonnaie pakt)*: Werken en sparen zusje.

Yvonne: Poeh! *(André legt het geld op tafel)*

Pa: Dank je kerel. Als ik het goed heb, is dat al 250 gulden. Nog meer liefhebbers? Nog mensen die lootjes willen hebben?

Annie *(stapje naar voren)*: Mag ik ook meedoen? *(pakt haar portemonnee uit haar schort)*

Pa: Iedereen mag meedoen.

Annie: Ik heb 150 gulden. Alstublieft.

Pa: Nee kind. Dat is te gek. Zo is dat niet bedoeld.

Annie: Neemt u ze nu maar. Ik heb nog nooit lootjes gekocht *(legt het geld op tafel)* en misschien win ik wel een prijsje.

Moe *(weer op)*: Alsjeblieft f75,--. Als je maar weet, dat ik nu blut ben.

Pa: En ik heb zelf ook nog f100,--.

Yvonne: Dan bent u er precies met die f150,-- van Annie erbij.
Moe: Hoezo f150,-- van Annie.
André: Annie heeft ook 6 lootjes gekocht.
Moe: Is dat nodig?
Wilma (*op*): Alsjeblieft f25,--. Daar gaat mijn nieuwe tennisracket.
Pa: Prachtig. Geweldig. Dan houd ik toch nog 4 lootjes over. Ik zal even vier nummers uitzoeken.
Moe: Niks daarvan. (*grist het stapeltje uit zijn hand*) Jij hebt je kans verspeeld jongen. Eerst zijn wij aan de beurt.
André: Ja pa, wie koopt heeft de keus.
Wilma: Is er wel een bewijs van echtheid bij? Straks zijn ze nog verlopen.
Moe: Dat zou me niets verwonderen.
Yvonne: Ik wil een 7 en een 9.
Pa: Hier Evert, precies f500,-- jongen. Dan kun jij die rekening betalen.
Moe: Wie de meeste lootjes gekocht heeft, heeft de eerste keus.
André: Dan is Annie het eerste aan de beurt. Zij heeft er 6 gekocht.
Moe: Oh!... Nou ja... Hier zoek maar uit. (*zij legt de lootjes op tafel en schuift ze een beetje uit elkaar*)
Evert: Meneer van Slogteren, dat is prachtig, maar het lost de moeilijkheden natuurlijk niet op. Het geeft alleen maar even uitstel.
Annie: Nee mevrouw, zoekt u eerst maar uit hoor. Ik neem wel wat er over blijft.
Pa (*die zich van Evert heeft afgewend*): Schud ze maar door elkaar Annie, en leg ze met het nummer naar beneden. Dan beslist het lot.
André: Dat is geen slecht idee. (*Annie schudt*)
Evert: Als u die schuren nu op korte termijn van de hand zou kunnen doen. (*Annie legt de lootjes uit*)
Pa: Ik beloof je dat ik mijn best zal doen Evert.
Wilma: Komt u erbij pa?
Evert (*tegen Wilma*): Ik moet nog een boodschap. Loop je zo ver mee?
Wilma: Ja, maar ik moet eerst een lootje.
Yvonne: Laten we nou beginnen.
Annie: Zal ik dan een lootje voor jou nemen Wilma? Ik was toch eerst.
Wilma: Ja graag, misschien breng jij mij geluk. (*Wilma krijgt een lootje en loopt met Evert naar de deur*)
André: Dan ben ik nu aan de beurt. (*hij pakt er vier*)
Pa (*pakt Evert bij de deur nog even bij zijn schouder*): Proberen jullie maar een beetje uitstel te krijgen.
Evert: Natuurlijk meneer van Slogteren. We doen wat we kunnen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto